

have været hans Elever gennem en Skole, og saavidt jeg veed har denne Skole ikke ladet ham være uden Understøttelse, saa at dette Krav turde være tilfredsstillt, og dernæst, at det ikke er rart for en Mand at faae Understøttelse ved Sammenkud, selv om det er af gode Benner. Dersom Hjælpen kunde gives paa anden Maade, forekommer dette mig at ville være heldigere og bedre for ham. Nu kan det ganske vist siges, at en Mand, der ikke har været ansat ved en offentlig Skole, ikke har noget Slags Krav paa Staten. — det indrømmer jeg ogsaa — men paa den anden Side siger jeg, at det er et stort Spørgsmaal, om der ikke, naar en Mand ved privat Virksomhed har tilveiebragt et Resultat, der maa ske staaer langt over det, offentlige Skolers Lærere i lignende Sag have præsteret, fra Statens Side kunde være ligesaa megen Anledning til, i et saadant enkelt Tilfælde, at tage Hensyn til en saadan Mand's Virksomhed. Var det ikke egentlig det Allerbedste, at vi vare ganske frie for at have Lærere, der skulde pensioneres, at vi istedet derfor kunde faae en saadan Tilstand, at, naar der var en enkelt Mand, der havde indlagt sig særlige Fortjenester og var særdeles udmærket i sit Sag, og han kom til at trænge, vi saa gav ham en Understøttelse som en Slags Anerkjendelse af hans Dygtighed. Det forekommer mig at være saa langt fra, at denne Tilstand vilde være uheldig, at jeg tværtimod vilde ønske, at vi havde kunnet komme til det samme Resultat med Hensyn til Pensionsvæsenet, som man er kommen til i Norge, og som man ogsaa forsøgte at naae her i dette Thing i Aarene 1850 eller 51. Jeg faae intet Uheldigt i en saadan Votering af hver enkelt Pension, tværtimod, jeg syntes, det var det bedste, men det Forslag, som dengang kom frem, blev jo tilbagevisti, fordi det ikke skulde stemme med Grundloven. Dette var Grunden til, at vi ikke kunde komme til at stemme for det Forslag, som i denne Retning forelaa, dengang Pensionsloven af 1851 blev behandlet her i Thinget. Men affect fra den almindelige Side af Sagen vil jeg tillade mig at henstille, at vi lade Billighed komme til at vise sig imod en Mand, som har virket godt og hæderligt

for Samsundet i den Tid, han var i sin Velmagt, og som nu trænger til en Understøttelse i sin Alderdom.

Kofod: Jeg har et Par Ord at sige om et Par af Udvalgets Indstillinger; jeg skal fatte mig i største Korthed. Med Hensyn for det Første til Udvalgets Forslag under Nr. 4: „Forhenværende Møller paa Christiansø Rasmus Sjørgensens Andragende henvises til Finantsministeren“, kan jeg henholde mig til, hvad det ærede Medlem, der nu satte sig, udtalte, og jeg skal kun tilføie, at Vedkommende er baade særdeles trængende og fuldt værdig til den Understøttelse, som han søger, og jeg behøver her, haaber jeg, kun at gjøre en Henstilling til dem, der ellers ere enige med mig om, at man bør tage fuldt saa meget Hensyn til, naar Smaafolk ere stødte i Nød, som til, naar høiere Stillede i Samsundet ere det, for at faae dette Andragende henviist til Finantsministeren. Der er nemlig ingen Tvivl om, at havde det været en Embedsmand paa et høiere Samsundstrin, og han havde været saa nær ved at have Ret til at faae Efterløn som den her omtalte Mand, vilde man have fundet det meget nærgaaende, hvis man ikke her ved en overordentlig Lov havde tilstaaet ham Understøttelse. Jeg tror ikke, at der behøves at siges mere om den Ting; jeg maa paa det Barmeste anbefale Sagen til Bedtagelse, og den, som ikke et saadant ganske kort Ord hjælper paa, er vel, om jeg saa maa sige, uforbederlig i dette Stykke. — Det Andet, jeg vilde sige et Par Ord om, er Udvalgets Fleertals Indstilling under Nr. 2 og Udvalgets Indstilling under Nr. 6 vedrørende henholdsvis Kammerjunker Bechs og Capitain, Grev Platen-Hallermunds Andragender, som ønskes henvisne til Krigsministeren. Jeg skal med Glæde stemme for denne Henvisning, for det Første for Kammerjunker Bechs Vedkommende; uagtet jeg ikke har den Være personlig at kjende ham, nærer jeg en stærk Frygt for, at han dog, hvad der jo tidligere er udtalt, uden at det tilstrækkeligt er modbevisti, har været Gjenstand for ialfald nogen Forurettelse. Vi ere jo enige om, at saaledes som den militaire Retsspleie for Tiden er ordnet, kan der